

Дикі лебеді

Далеко-далеко, у тій країні, куди відлітають на зиму ластівки, жив король. Він мав одинадцятьох синів і одну дочку, Елізу. Одинадцятєро братів-принців ходили до школи із зірками на грудях і шаблями на боках. Писали вони на золотих дошках алмазними грифелями та напам'ять уміли читати не гірше, ніж по книжці. Еліза сиділа на лавці із дзеркального скла і роздивлялась книжку з малюнками.

Так, добре жилося дітям, та втіха тривала недовго. Їхній батько, король тієї країни, одружився зі злою королевою, і вона від самісінького початку не злюбила нещасних дітей. Вони відчували це першого ж дня. У палаці тривав бенкет, і діти розпочали гру в гості. Але замість тістечок і печених яблук, яких вони зазвичай мали вдосталь, мачуха дала їм чайну чашку річкового піску — нехай думають, що це ласощі.

За тиждень вона віддала Елізу в село на виховання селянам, а минуло ще трохи часу, й королева такого наговорила королеві про бідолашних принців, що він більше їй бачити їх не бажав.

— Летіть на всі чотири сторони та дбайте про себе самі! — сказала зла королева. — Летіть, наче великі безголосі птахи!

Та не сталося так, як вона хотіла: вони перетворилися на одинадцятьох прекрасних диких лебедів і з криком вилетіли з вікон.

Було дуже рано, коли вони пролітали повз будинок, де ще міцно спала їхня сестричка Еліза. Вони почали кружляти над дахом, витягали свої гнучкі шиї й ляскали крилами, але ніхто їх не чув, не бачив. Довелося їм відлетіти ні з чим. А бідолашна Еліза залишилася жити в селянському будинку.

Дні минали за днями, усі як один. Іноді вітер колисав трояндові кущі, які росли біля будинку, і нашіптував трояндам:

— Чи є хто гарніший за вас?

Троянди гойдали голівками й відповідали:

— Еліза.

І це була щира правда.

Дюймовочка

Жила на світі самотня жінка. Дітей вона не мала, хоча давно мріяла про донечку. Одного разу жінка пішла до старої чаклунки та сказала:

— Мені так хочеться мати донечку, хоч би й малесеньку-премалесеньку!..

— Це дуже просто влаштувати! — відповіла чаклунка. — Ось тобі ячмінне зернятко. Візьми його й посади у квітковий горщик. Побачиш, що буде.

Пішла жінка додому й посадила ячмінне зернятко у квітковий горщик. І щойно вона його полила — зернятко проросло! Із землі визирнули два листочки й ніжне стебельце. А на стеблині — велика чудова квітка, схожа на тюльпан. Та пелюстки квітки були щільно ступені: вона ще не розпустилася.

— Яка дивовижна квітка! — сказала жінка й поцілувала красиві пелюстки.

Тієї самої миті в серцевині квітки щось луснуло, і вона розкрилася. Усередині сиділа жива дівчинка. Вона була маленька-премаленька, зростом із дюйм. Тому її й назвали Дюймовочкою.

Колиску для Дюймовочки зробили зі шкаралупи волоського горіха. Замість перини туди поклали кілька фіалок, а замість ковдри — пелюстку троянди.

Посередині столу жінка поставила тарілку з водою, а по її краях розклала квіти. Їхні довгі стеблинки купалися у воді, тому квіти довго залишалися свіжими. Для маленької Дюймовочки тарілка з водою видавалася справжнім озером, і дівчинка плавала цим озером на пелюстці тюльпана, мов на човнику.

Однієї ночі, коли Дюймовочка спала у своїй колисці, крізь відчинене вікно до кімнати залізла величезна стара жаба, мокра й потворна. Із підвіконня вона стрибнула на стіл і зазирнула до шкаралупи, у якій спала Дюймовочка під пелюсткою троянди.

— Яка гарненька! — сказала стара жаба. — Вона буде чудовою нареченою моему синові!